

Katja Taavitsainen

Rakkauden Sätkynukke

Elämänkerta

Sisällysluettelo

Alkusanat.....	2
Rakkauden sätkynukke.....	4
Mitä rakkaus on?.....	4
Minä!.....	7
Rakkautta vai ihastumista?.....	8
Seurustelu.....	9
Rakkaan ystäväni tarina	10
Vaihtoehto 1. Deittailu.....	16
Vaihtoehto 2. Erakoituminen.....	18
Vaihtoehto 3. Sitoutuminen.....	19
Vaihtoehto 4. Riippuvuussuhde.....	20
Minkälaista oli ensirakkaus?.....	22
Terapia.....	24
Miksi rakkauden hinta on kova ja mitä sillä oikeasti tarkoitetaan?.....	29
Meri.....	31
Uusi yritys, tuoko se onnen?.....	32
Miten pitäisi nyt toimia?.....	35
Miksi ihmeessä ihmiset toimivat näin?.....	36
Miksi me aina yritämme olla jotain?.....	38
Rakkauden kohteeni vuosilta xx.....	41
Ihmisten tavat ja riippuvuudet	44
Terapiaa.....	48
Nuoruudesta aikuisuuteen.....	51
Onko rakkautta ilman seksiä?.....	56
Onko seksiä ilman rakkautta?.....	59
Mikä saa ihmisen olemaan mieluummin yksin kuin parisuhteessa?.....	60
Lapsuus ja menneisyys.....	62
Elämä sekakäyttäjän kanssa.....	63
Vuokra-aviomies?.....	65
Henkinen kasvu.....	67
Ikävä ja kaipaus.....	68
Pelimiehet.....	70
Puunukke.....	71
Naiseus.....	76
Naisellinen nainen ja minä naisena.....	79
Nainen ja kasvatettu nainen.....	80
Mutkaton elämä.....	84
Oman elämänsä sankari.....	87
Rakkauden sätkynukke.....	89
Uusi rakkaus.....	90

Hyvät Lukijat

Alkusanat

Haluan teidän tietävän jo näin alkumetreillä, ettei tämän kirjan kirjoittaminen ollutkaan ihan niin simppele juttu kuin olin alkumetreillä luullut. Minua ovat ravistelleet monet ahdistuksen-, kivun-, pelon- ja itkunpurkaukset. Olen jopa ajautunut paniikkikohtausten partaalle tätä kirjaa kirjoittaessani.

Moni ehkä jälkiviisaana tämän kirjan luettuaan voi sanoa, että ei kai se nyt ihme ole, mutta minusta se on ollut ihmeellistä, koska olen luullut olevani niin vahvaluontoinen, etten vähästä hätkähdä. Kirjaa varten tekemäni aivojumbppa ja pohdiskelu, joita olen joutunut ja saanut kokea, on ollut kuitenkin sen verran rajua hommaa, että olen pitänyt kirjoittamisesta varsinaista lomaa. Olen tuntenut vihaa tätä kirjaa kohtaan ja katkeruutta siitä, miksi ihmeessä oikein aloin kirjoittaa. Mikä hulluus ja neronleimaus oli alkaa purkaa kaikkea entistä ulos sisältäni? Miksi ihmeessä minä analysoin kaiken niinkin järkevästi paperille, mutta omassa elämässä siitä järjestä ei ole ollut tietoakaan. Tunteet minua ovat riepoteleet koko ikäni ja niiden varaan olen koko elämäni myös laskenut.

En ole edes osannut käyttää järkeäni, joka minulla kai kuitenkin olisi ollut olemassa jo aiemmin ja jota luulen edelleen löytyvän jostain harmaiden aivosolujen suojasta. Ei taida vieläkään olla sen aika tulla esiin ja jyrähtää kovaan ääneen, käskien minua rauhoittumaan ja miettimään mitä olen tekemässä. Niin kuin tulette huomaamaan, hyvät lukijat, siellä se on, mutta en edes tätä kirjoittaessani ole järkeni äännähdyksistä välittänyt. Tunne se on, mikä minut pitää liikkeellä ja saa päähäni mitä ihmeellisimpiä asioita.

En tiedä, onko tästä opuksesta kenellekään mitään hyötyä, viihdykettä tai saako se kenenkään silmiä kostumaan. Tämä on minun tarinani omasta elämästäni lukuun ottamatta paria haastattelua. Näin minä olen elänyt 30 vuoden ikään asti - sitä en tiedä, kuinka se jatkuu ja millaisena, mutta tämä kirja on tämänastisen elämäni kaareva tapahtumaketju. Näiden asioiden ja tapahtumien kanssa pitäisi tulla vielä jatkossakin toimeen. Toisaalta, onhan minulla nyt oma kirja, josta muistojani voin lukea, vaikka vanhat asiat eivät minua omalla läsnäolollaan enää piinaisikaan. Kirjan tapahtumat lienee toistavat asioita uudestaan ja uudestaan, mutta niinhän se elämäkin toistaa itseään niin kauan, kunnes asiat ovat loppuunkäsitelty ja haudattu. Siksi olen halunnut pitää tekstin puhtaana; juuri sellaisena kuin se on paperille tullut. Toivotan Teille mukavia lukuhetkiä kirjani parissa.

Me elämme rakkaudesta; sitä jokainen etsii ja löytää, se on palapeli, jossa jokainen pala, yksi kerrallaan paikoilleen asetettuna, muodostaa kokonaisuuden. Välillä se särkyy, välillä joudumme pohtimaan mihin mikäkin pala kuuluu ja mitenpäin. Voimme jättää rakentamisen hetkeksi ja jatkaa myöhemmin. Kaikesta huolimatta palapeli tulee hetki hetkeltä enemmän valmiiksi. Ja rakkaus on sen kantava voima.

Rakkauden sätkynukke

Mitä rakkaus on?

Rakkaus on mysteeri. Sitä eivät ihmisen aivot pysty käsittelemään järjellä. Se ei vastaa mitään tiedossa olevaa tieteen kaavaa. Se on voimakkain ja samalla pelottavin tunne. Sen kokeneet tietävät, että se ei noudata mitään sääntöjä eikä rutiineja. Me ihmiset luomme rutiinit ja säännöt siksi, koska pelkäämme sellaisia tunteita, joita emme voi tietoisesti hallita. On rakkauden tapahtumaketjua kuvattu tieteellisilläkin kaavoilla ja selitelty, mitä aivoissa tapahtuu, mutta ei se silti ole koko totuus rakastumisesta.

Sitä tunnetta, joka sielun sopukoissa mylvii ja pauhaa ei voida selittää. Ei sitä voi sanoa, että juuri tässä rakastumisen vaiheessa sinun kuuluisi sanoa tai tehdä niin tai näin, koska kaavat niin väittävät. Katinkontit, sanon minä. Kun ihminen rakastuu, mieli ylittää kaiken ymmärryksen, se poistaa kivut, säryt ja unet. Sen vuoksi valvotaan ja matkustetaan. Kaikkea voi toki yrittää mitata eri laitteilla, mutta miksi? Ei kaikkea pidä tietää, ei kaikkeen tarvitse löytyä jotain helkkarin kaavaa joka selittää sinulle, mitä päässäsi tapahtuu jokaikinen sekunti. Ketä edes kiinnostaa tietää, mitä aivoissa tapahtuu ja miksi toimimme jollain tietyllä tavalla? Ei kukaan toimi samaa kaavaa noudattaen rakastuessaan, eivät kaikki ajattele asioita samalla tavalla. Minua risoo, että edes rakkaudelle ei voi rauhassa jättää sitä salaperäisyyttä, joka siihen kuuluu: mikä ihme saa kaksi ihmistä sitoutumaan edes hetkeksi toisiinsa. Miksi hitossa sitäkin pitäisi osata tulkita tieteen kaavoilla. Annettaisiin edes joidenkin asioiden olla pyhiä, niitä ihania ihmettelyn ja kummastelun aiheita, joita kukaan ei voi sinulle selvittää. Rakastumisesta tulee todella tylsää, jos voit tilastoja seuraamalla lukea, milloin on menossa rakkautesi 5. päivä ja siksi sinusta tuntuu juuri siltä tai tältä. Rakkaus on se ihana, vangitsematon tunne, jota jokainen etsii ja tarvitsee. Ei sitä pidä voida vangita mihinkään, sen kuuluu kulkea vapaana ihmisten joukossa, jossa me olemme, elämme ja teemme asioita tavallamme. Säännöillä ja rutiineilla pyrimme kontrolloimaan jopa rakkautta. Mitä meillä

silloin on, jos me yritämme siihenkin puuttua ja sitä esimerkiksi hidastaa? Sitä ainoaa, ihanaa asiaa, jota meistä jokainen kaipaa?

Olen jo pitkään pohtinut omaa elämääni, joka on ollut todella vaiherikas ja värikäs, antoisakin. Siitä kiitän kaikkia ihmisiä, jotka ovat olleet siihen osallisia ja ovat jollain tavalla vieläkin. Heistä jokainen on omalla, persoonallisella tavallaan herättänyt minussa sellaisia kysymyksiä, että päätin koota ne niteeksi. Opukseksi, josta voisin niitä tarvittaessa uudelleenkierrättää ja mahdollisesti joku muukin niistä hyötyisi.

Tarkoitukseni ei ole masentaa ketään, eikä myöskään ammattilaisten työtä aliarvioida. Haluan vain tuoda oman näkemykseni esiin. Olen joutunut miettimään omia tunteitani, pohtimaan minkälainen ihminen oikeasti olen ja mitä minä oikeasti elämältäni haluaisin. Olenko täysin työnarkomaani, jonka vuoksi kaikki suhteeni kariutuvat? Olenko liian itsekeskeinen? Olenko kadottanut oman identiteettini jonnekin menneisyyteen? Olenko oikeasti tällainen vai onko minusta vain tullut tällainen itsepäinen ja kovapintainen kulkija? Mitkä asiat saavat minut sulkemaan itseni rakkaudelta ja saavatko sittenkään?

Syy, miksi olen näitä asioita alkanut miettiä, johtuneee siitä, että olen tavannut sellaisen ihmisen, joka herättää minussa jotain todella kaunista, jotain, jota en enää muistanut olevan olemassakaan. Herääminen sai minut miettimään, mitä minulle on oikeasti näiden vuosien varrella tapahtunut ja miksi olen jatkuvasti ollut onneton vaikka rinnallani olisikin toinen. Mikä saa minut jatkuvasti pyrkimään pois päin suhteesta, jossa olen kuitenkin jollain tavalla onnellinen? Luon itselleni aina jonkinlaisen turvasuunnitelman siltä varalta, ettei suhde toimisikaan. Uuden suhteen alussa olen aina valmis haavoittumaan ja rypemään, mutta kun suhde etenee ja tunteista alkaa todella tulla totta, pelkään ja alan valmistautua elämään niin, että olen kohta kuitenkin yksin ja ilman rakkautta. En

tiedä miksi kerta kerran jälkeen pelästyn. En luota siihen, että oikeasti minua rakastetaan ja halutaan. Pelkään, että minua vain käytetään hyväksi ja minusta vain tahdotaan jotain, joku palanen. Muutun vaikeaksi ja haluttomaksi, teen elämästä todella hankalaa tiedostamattani, jotta näkisin, pysyykö toinen rinnallani vai lähteekö hän pakoon.

En osaa olla oma itseni kuin hetken ja sitten otan toisen minäni esiin, sen, joka on vaikea ja hankala, määräilevä paska. Kumppani, joka kestäisi sen kaiken ja silti rakastaisi minua, voisi olla se oikea, se, jota ei ole vielä löytynyt. Kenen itse asiassa tarvitsisi edes kestää tuon kaiken? Ei kenenkään. Ja siksi pohdin, miksi olen aina niin yksin ja epäonnistunut suhteissani. Miksi minun täytyy testata näitä sulhoehdokkaita niin? Haluan vain varmistua, että se, joka kestää sen kaiken, on varmasti valmis rakastamaan sitä oikeaa herkkää minääni, joka ei ole saatavilla helposti. En uskalla antaa itseäni toiselle avoimena ja ihanana.

Tiedän särkyväni pieniksi palasiksi, jos suhde kaatuisi ja minä olisin kaikkien tunteideni riepotteleman yksin. Pelkään sitä tunnetta niin paljon, että hakeudun suojamuuriini ja katselen suhdettani sen muurin toiselta puolelta koko ajan, vaikka eläinkin suhteessa. Analysoin kaikkea mitä minulle sanotaan, vertailen niitä menneisiin ja teen johtopäätöksi niistä, välittämättä siitä, ovatko ne oikeita vaiko vääriä.

Minä!

En tiedä varmaksi, mihin olen menossa, en tiedä edes mistä tulen. Olen tehnyt lupauksia, jotka särkyivät ja tekivät kipeää. Tajusin, että olen tuhlannut aikaani. Olen etsinyt vastauksia väärästä paikasta, enkä koskaan niitä ole löytänyt. Miksi olen täällä, miksi olen juuri minä? Rukoilen voimaa, joka huolehtii ja kantaa minua, koska tiedän vielä pystyväni nousemaan takaisin jaloilleni: minua ei lannisteta! Kuljen polkuni yksin, kuljen kohti tuntematonta, jossa ei ole muita. Tein päätöksen, olen odottanut tätä liian kauan. Kulutin aikaani ja itseäni ihan turhaan. Elin huolehtien ja murehtien, kannoin vastuuta, joka ei kuulunut minulle. Katsoin sivusta, kun muut elivät elämäänsä. Olin katkera mutta, tyydyin osaani. Tein päätöksen: täältä minä tulen elämä!

Haluan nauttia sinusta koko sieluni kyllyydestä, ottaa siitä irti kaiken. Kuljen yksin kohti tuntematonta mukanani nippu haaveita ja unelmia. Kukaan ei niitä minulta vie, ne ovat minun, ne ovat ainoa asia, mitkä minua kantavat, jotta jaksan huomiseen. Minä jumalantähden alan elää sitä elämää, joka minulle kuuluu!

Rakkautta vai ihastumista?

Ihastuminen on huumaaava tunne: kädet hikoilee, vatsassa on perhoseja, ajatukset keskittyvät vain toiseen ihmiseen. Naurua ei tarvitse pidättää toisen lähellä, pienet asiat tekevät iloiseksi, pieni hymy on kasvoilla koko ajan. Ikävä painaa ja on halu nähdä toista koko ajan. Tuntuu kuin ei saisi ollenkaan tarpeekseen toisesta. Aika yhdessä kulkee nopeasti ja jokainen eron hetki on yhtä tuskainen. Olisi niin paljon ihanampi vain jäädä. Iltaisin odottaa puhelinsoittoa, jotta kuulisi toisen äänen edes hetken ajan ja voisi kuvitella, että toinen on siinä vieressä puhumassa. Mitä tässä tapahtuu? Kaksi ihmistä toisilleen joko ennestään tuttuja tai ihan ventovieraita tapaa toisensa, siinä ensimmäisten minuuttien aikana tehdään kovasti tulkintaa toisesta. Tutkitaan ilmeitä, eleitä ja tapaa puhua. Silmät rekisteröivät koko ajan toisesta kaiken mitä pystyy näkemään, korvat kuuntelevat tarkoin kaiken, mitä toinen sanoo. Päässä juoksee ajatuksia ja kysymyksiä, kaikki aistimme rekisteröivät kaikkea koko ajan. Vertailemme toistemme periaatteita ja ajatuksia omiimme. Kyselemme, mistä toinen haaveilee ja mitä toinen on tehnyt. Mitkä ovat edellisen parisuhteen päätyamisen syitä? Tuntuu kuin ei saisi kuulla edes tarpeeksi paljon toisesta. Tämä tutustumisvaihe sitten ratkaisee, tuleeko sitä suhde vaiko ei. Mikäli molemmat kokevat, että haluavat tutustua toisiinsa enemmän ja jakaa yhdessä asioita, alkaa seurustelu.

Seurustelu

Seurustelun aikana toiseen tutustuminen syvenee, ihastuminen alkaa muuttua rakkaudeksi, muutetaan kenties yhteen ja jaetaan arkea. Vaikka yhteen muuttamista ei tapahtuisikaan, alkaa tiiviimpi yhdessäolo, joka voi olla arjen jakamista ja enemmän yhteisiä asioita. Tutustutaan toisten ystäviin ja kenties sukulaisiin. Häviävätkö tässä vaiheessa ihastumisen tuomat perhoset?

Todennäköisesti ne voivat hävitä tai sitten ne eivät olekaan ihan koko aikaa vatsassa. Ihaninta olisi, jos perhoset pysyisivät, se mieletön tunne, pirteän iloinen, onnellinen ja päätähuimaava virkeys. Jaksaa tehdä vaikka mitä, mikään pieni asia ei ärsytä ja koko ajan on hyvä olla. Pienen pieni ajatuskin viime tapaamiselta saa hymyn kasvoille. Kun nämä kaksi ihmistä päättävät yhdessä yhteisistä asioista, niin näistä yksinkulkijoista muodostuu pari, me.

Me tulemme, me menemme, me olemme, on vain me. Olisi mukavaa, jos se pysyisi tässä me vaiheessa, mutta yleensä se muuttuu jossain vaiheessa takaisin minävaiheeksi. Vai muuttuuko? Ei se muutu, jos pari on oikea toisilleen, siitä vain tulee konkreettisempaa sillä tasolla, että sitä me-sanaa ei tarvitse hokea koko ajan. Tiedetään olevamme me. Suhde on tasoittunut siltä osin, että tiedetään olevamme yhtä, vaikka emme olisikaan vielä kovin vakavissa aikeissa toistemme suhteen. Silloin kun suhteesta tulee deittailua syvempi, voi vapaasti myös olla minä. Minä joka menen käymään kavereiden luona ja tulen sitten takaisin kotiin sinun luoksesi, minä joka käyn harrastuksissani, tulen kotiin luoksesi. Parit tarvitsevat ilmatilaa toisistaan, jotta on mukavampi taas tulla kotiin ja olla yhdessä me.

Rakkaan ystäväni tarina

Ystäväpiirissäni on yksi todella hyvä ystävä ja olen miettinyt, kuinka he tekevät parisuhteesta hyvän sellaisen. Heidän parisuhteensa muodostuu kahdesta naisesta, jotka ovat löytäneet toisensa. Onko tässä se ero? Jos on, niin miksi sitten heterosuhde ei kestäisi? Mikä tekisi tästä erilaisen parisuhteen, jonka kaksi naista muodostaa? Olen sitä mieltä, että parisuhde kuin parisuhde, muodostaa sen sitten mies ja nainen, kaksi naista tai kaksi miestä, toimii samoista syistä, jos on toimiakseen. Kun sitten asiaa heiltä kysyin, he vastasivat, että se on RAKKAUTTA. Kysyin, mikä heidän mielestään on tämä ero näiden parisuhteiden välillä? Molemmat naiset ovat eläneet heterosuhteessa ennen toistensa tapaamista. Toinen heistä oli reilut kaksi vuotta ja toinen yksitoista vuotta, joten he tietävät mielestäni eron näidenkin suhteiden välillä. Molemmat näkevät asian aika samalla tavalla, mikä on suurin ero. Tunteista voi puhua ja toinen ymmärtää sen välillä jopa ilman sanomista. Jokaisesta asiasta ei tarvitse vääntää ja yrittää saada toista tajuamaan, mikä on hätänä esimerkiksi kuukautisten aikaan, kun hormonit hyrräävät.

Tärkeä asia on myös seksi, heidän mielestään kahden naisen välillä on paljon enemmän tunnetta ja halua tuottaa nautintoa kuin heteroseksissä. Molemmat ovat kokeneet heteroseksin jopa vastenmieliseksi ja ovat halunneet antaa nautintoa miehelle, jotta saisivat aktin nopeasti ohi. En silti suostu yleistämään näitäkään lesbosuhteita kaiken kattavaksi, koska siinä on myös kyseessä kaksi ihmistä, vaikka ovatkin molemmat naisia ja naisina ymmärtävät paljon asioita, jotka toista vaivaavat. Mutta kaksi erillistä yksilöä silti ja me naiset olemme kaikki erilaisia. Tässä suhdemuodossa varmasti riittää kaikenlaista muuta pohdintaa kuin heterosuhteessa.

He kysyivät minulta, etkö sinä ole koskaan ollut rakastanut? Olotilani romahti. - En kai sitten ole, jos minun pitää kerran asiaa teiltä kysyä, vastasin. Vaikka sisälleni hyppäsi kamala oksennuspallo sen vuoksi, etten ole ilmeisesti koskaan vielä rakastanut ketään OIKEASTI, niin siltikään heidän

Jos luulit, ettei kenellekään muulle voi syntyä peräkkäin toinen toistaan vaikeampia ihmissuhteita, tässä kirjassa ne tulevat päivän valoon.

Kaikki alkaa aina niin pienestä, kunnes vyyhti on niin iso, että se muuttuu sietämättömän riistäväksi, niin sodassa kuin rakkaudessaakin.

En tiedä minne menen, olen tehnyt lupauksia, jotka olen joutunut rikkomaan, olen joutunut pettymään ja särkymään kunnes, rakkauden viemänä liikun taas. Kokoan itseni liimaan palaset yhteen ja vahvistan sydämeni. Se kuka saa riisuttua minun panssarini pois, se kuka pystyy rakastamaan minua täysin, se kehen joskus vielä luotan, on monien rikkonaisten sydämien takana.

Sitä ennen olen vain rakkauden sätkynukke, joka menee eteenpäin, kun naruista vedetään.

Rakkaus liikuttaa minua eteenpäin, kannan vahvaa uskoa mukanani siitä, että nyt olen löytänyt sen oikean.

www.bod.fi